

Duchovný život

Pre kresťana existuje iba jediný život, život v Bohu. Predsa nemôže existovať život duchovný a neduchovný, ako by to vyzeralo? Duchovný život nie je zvláštny druh života, je zvláštny snád' iba v tom, že do svojho života vpustíme Boha a chceme svoj život žiť s Bohom od rána až do večera, to znamená, že nechcem žiť nič bez Neho. V užšom slova zmysle duchovný život nazývame všetko to, čo sa týka bezprostredne nášho života.

Teda: modlitba, život zo sviatostí, zo Slova Božieho, život v spoločenstve Cirkvi. Je dôležité, aby sme vedeli, že osou života ako takého, je práve naše osobné vnímanie Boha a naša odpoveď na všetky prejavy Božej lásky a túto odpoveď, odpoveď života nazývame modlitbou. To je pilier duchovného života. V najväčšom slova zmysle modlitba je vzťah voči Bohu, ktorý sa nám dáva. Jadrom tejto modlitby je vedomie osobnej oddanosti živému Bohu, nie sú to žiadne slová, nie je to dané prospechom, nie sú to nejaké vonkajšie záležitosti. Podstatou modlitby je táto oddanosť, ktorá má navonok rôzne prejavy a preto existujú rôzne druhy modlitieb. Z toho vyrastá všetka naša chvála, prosby...

Sv. Ján Zlatoústý píše o modlitbe: „Ak hovoríme o modlitbe, nedomnievajte sa, že tam ide o slová. Modlitba je túžba po Bohu je to nevýslovná láska, ktorá však nepochádza z ľudí, ale má pôvod v Božskej milosti.“

Teda modlitba je na prvom mieste dar lásky voči nám, schopnosť vnímať Boha. Duchovný život zďaleka netvorí nejaké vonkajšie skutočnosti, tie môžu byť iba výrazom toho vnútorného, môžu nám k tomu vnútornému pomôcť, ale vonkajšie skutočnosti bez vnútorného obsahu sú iba fraškou. Preto je tak dôležité, aby sme stále udržiavali svoj osobný vzťah oddanosti a lásky voči Pánovi, voči Otcovi a voči Duchu, ktorým sa nechávame viesť.

Poviete si: To sú pekné reči, tak nám povedz, ako sa máme modliť?

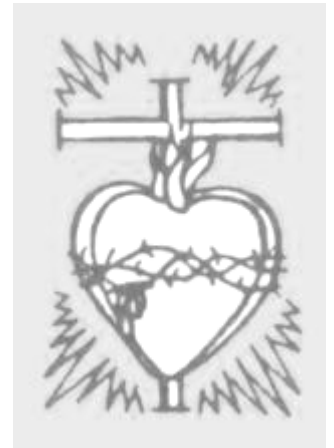
Odpoveď: Je to podobné, ako keby som mal povedať, aké by mal mať ten či onen chlapec svoje dievča. Ak je modlitba osobným prejavom lásky a vzťahu voči

Bohu, je u každého z nás trochu iná. Každý z nás trochu inak vníma Boha a inak odpovedá. Existujú však niektoré spoločné známky.

Dôležité je, aby moja modlitba bola skutočne mojou modlitbou. To znamená, aby som mal chvíle, keď som tak osobne s Pánom, že to nemôžu nahradiť žiadne litánie, i keď skrze tie litánie sa môžem do toho osobného vzťahu prebudíť. Ale je modlitba, ktorú mi nenahradí nič z vonkajších vecí. Táto modlitba sa nedá iba odrecitovať. Táto modlitba je tajomstvom, ktoré sa odohráva medzi mnou a Bohom. To je napríklad to, keď sa ráno prebudím, tak nejakým spôsobom mne vlastným, začnem Pánovi dávať najavo, že som sa prebudil. To znamená, že sa mu odovzdám, ponúknem do služby, chválím ho, velebím. A každý to robí ináč.

Tie prvé okamžiky sú dosť dôležité, pretože tam sa prebúdzame z toho bezvedomia a podvedomia do nášho vedomia a častokrát to, čo prvé zachváti našu myseľ, si nesieme do toho dňa. Preto vodcovia duchovného života odporúčajú, aby sa človek na rannú modlitbu pripravil už večer. Pretože s čím večer usínam, s tým sa ráno prebúdzam. Takže ranná modlitba začína večer. A začína tým, že tie posledné okamžiky patria celkom Bohu. Človek, ktorý usína u televízora, ten nie je schopný sa ani modliť. Zamestnáva sa úplne zbytočnými obrazmi, impulzmi a nie je schopný vstať. Človek, ktorý takýmto spôsobom trávi tie najcennejšie chvíle svojho života, ten nie je schopný ani lásky. Preto je tak dôležité, než skončí deň, aby som bol s Bohom. To ale neznamená, že ten či onen človek musí byť s Ním každý deň hodinu alebo 2 hodiny večer. Stačí len pár okamžikov, kde svojim životným postojom, tým ako predstúpiš pred Pána, odovzdáš všetko, odovzdáš i seba a vlastne je to také znamenie vernosti, služby. Tu som Pane. A prejdeš ten deň, odovzdáš, čo si prežil, čo bolo zlé, poďakuješ za to, čo bolo dobré, urobíš reflexiu, spytovanie svedomie... To všetko robte a najlepšieho sa pridržte. To musí byť Vaša modlitba.

Alfonz Vladimír Sabo, farár

R: Za tebou prahne moja duša, Pane Bože môj.

1. Bože, ty si môj Boh, * už od úsvitu sa viniem k tebe.
2. Za tebou prahne moja duša, * za tebou túži moje telo ako vyschnutá, pusta zem bez vody. — R.
3. Tak ťa túžim uzrieť vo svätyni a vidieť tvoju moc a slávu.
4. Veď tvoja milosť je lepšia než život; * moje pery budú ťa oslavovať. — R.
5. Celý život ťa chcem velebíť a v tvojom mene dvíhať svoje ruky k modlitbe.
6. Sťa na bohatej hostine sa nasýti moja duša * a moje ústa ťa budú chváliť jasavými perami. — R.
7. Lebo ty si mi pomáhal * a pod ochranou tvojich krídel budem plesať.
8. Moja duša sa vinie k tebe, * ujímaš sa ma svojou pravícou. — R.

Ján sa bude volať

Počuť meno Benedikt XVI. pre milióny ľudí neznamená vôbec nič. Iným sa matne vybaví jeho podoba a to, že je pápežom. Veriacim to slovo hovorí oveľa viac, podľa toho, nakoľko ho kto pozná. Ešte viac hovorí to isté meno jeho sekretárovi a najviac vari jeho rodnému bratovi. Čím viac niekoho poznáme, tým viac si ho vieme za jeho menom predstaviť. Meno bolo na počiatku každého z nás. Nie to, ktoré nám dali rodičia pri krste. Začali sme jestvovať, keď nás Boh prvýkrát oslovil po mene. Vo svojej láske vyjadril, že chce, aby sme boli, a v plnosti jeho poznania si pod týmto novým, neopakovateľným menom predstavil všetko, čo tvorí našu individualitu, našu telesnú schránku, povahu, poslanie... Meno označuje osobu, jej jedinečnú a neopakovateľnú hodnotu. Právě meno dáva človeku Boh, je vyjadrením jeho vzťahu k nám. A človek sa stáva natoľko sám sebou, nakoľko je vo vzťahu s Bohom, ktorý ho stvoril na svoj obraz a podobu. Ako ťažko však tento obraz v sebe objavujeme a ešte ťažšie stvárame. Keď prvý človek uveril klamstvu hada, stratil pravé poznanie. Až po definitívnom víťazstve nad zlom, ako píše Apokalypsa, nám bude dané nové meno, ktoré nepozná nikto, iba ten, čo ho prijíma.

Slávnosť Narodenia Jána Krstiteľa, chce každému z nás pripomenúť tento najdôležitejší okamih. Meno znamená aj program, poslanie. Hodnota nášho života sa totiž meria podľa toho, ako tento program naplníme. Ján znamená „dar, milosť a láska Boha“. Je to aj naše meno, prvý Boží dar pre nás je naša existencia, samotná naša bytosť. Ako hovorí Izaiáš, „Pán ma povolal od lona, od života mojej matky spomínal mi meno“ (Iz 49, 1); alebo žalmista, že Boh nás „utkal v živote našej matky“ (porov. Ž 139,13), a chváli Pána, že nás „utvoril tak zázračne“ (Ž 139, 14), aby sme boli „ozdobnou korunou v Pánovej ruke“ (Iz 62, 3). Narodenie je splnením prísľubenia, prvý Boží dar je naše „ja“, ktoré vyslovil vo svojej múdrosti a láske.

V Starom zákone prináležalo otcovi dať dieťaťu meno. V Jánovom prípade zasahuje Alžbeta, aby pripomenula, že skutočný pôvodca života má pre jej syna iné meno. Zachariáš to potvrdil. Až teraz fakticky uveril Bohu, a preto sa mu až teraz rozviazal jazyk. Kým bol hluchý na Boží hlas, bol aj nemý pred ľuďmi. Nasledoval jasot, Zachariáš, Alžbeta i všetci príbuzní vebili Boha. Zavanula na nich Božia blízkosť, ktorá ich naplnila bážňou i plesaním. Bez tichého počúvania niet hlasnej radosti, bez uvedomenia si Božieho pôsobenia nemáme nad čím jasovať. Takúto radosť si nemožno kúpiť v zábavných parkoch. Sviatok narodenia najväčšieho z narodených zo ženy nám zároveň pripomína, že aj najmenší v Božom kráľovstve sú väčší ako on (porov. Lk 7, 28) a že je to v istom zmysle sviatok každého z nás. Správne ho prežiť znamená v tichu sa započúvať do tajomného dialógu, v ktorom Boh prvýkrát vyslovil naše meno, pýtať sa, čo si pod týmto menom asi predstavoval a čo sme z tejto jeho predstavy v spolupráci s ním dokázali z nášho jedinečného a neopakovateľného života stvárniť. Je to výzva zahĺbiť sa do najhlbšieho jadra nášho bytia a posvätnú bázeň vyjadriť aj navonok vďakou.

Marián Gavenda

Iný druh kapitálu

„Priateľu, mám ťa rád!“ Či si azda nikdy nezatúžil od radosti vyobjsmať všetkých ľudí? Prežíva v nás večná túžba po nekonečne, po niečom, čo nás celkom a navždy naplní. Ale všetko, aj to najkrajšie stretnutie, je iba dočasné, a to nás môže veľmi hlboko raniť.

„Priateľu, mám ťa rád.“ Si rovnako zraniteľný a práve taký osamelý ako ja. Kráčaš tou istou cestou k tomu istému cieľu a koncu. Uštvane, pomaly, spokojne, bojzljivo, čo ja viem. Sme na ceste. A pritom pobehujeme po tomto svete neraz ako po nejakom supermarkete: obzeráme, hľadáme, berieme; platíme, spotrebujeme, zahadzujeme. Časom je to príšerne nudné a nezmyselné, lebo tú najhlbšiu túžbu v sebe - prijímať a rozdávať lásku - dusíme vecami, čo si možno kúpiť za peniaze.

Musíme investovať iný druh kapitálu, kapitál dobroty, žičlivosti a priateľstva. Sú dva svety, v ktorých sa dá žiť: svet peňazí a svet srdca. Rozhodnime sa pre svet srdca, a budeme šťastní ako deti.

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Oznamy

- V nedeľu 27. júna 2010 sa pri všetkých svätých omšiach uskutoční pravidelná mesačná zbierka pre potreby farnosti. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplať!

SVÄTÉ OMŠE V 12. TÝŽDNI CEZROČNÉHO OBDOBIA (C)

21.VI. pondelok

18.00 Za † Jána

22.VI. utorok

18.00 Za † Imricha a Veroniku Hájkových a deti

23.VI. streda

18.00 Za † Jozefa Kašáka a rodičov

24.VI. štvrtok - Narodenie sv. Jána Krstiteľa - slávnosť

18.00 Na poďakovanie Božskému Srdcu Ježišovmu za zdravie a Božiu pomoc (Keráková)

Lektori: Macáková, Kosnáčová

25.VI. piatok

18.00 Za † Viliama Belku, rodičov a starých rodičov

26.VI. sobota

8.00 Za † členov Ružencového bratstva

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

27.VI. 13. nedeľa cezročná - (C)

8.00 Za † Michala a Annu Jurčovičových - 10. výročie

Lektori: Jelinek, Blahová

9.15 Za farníkov

Lektori: Radakovičová, Hrdlovič

Liturgický kalendár

21.VI. pondelok sv. Alojz Gonzága, reholník

22.VI. utorok sv. Pavlín z Noly, biskup, sv. Ján Fišer, biskup

23.VI. streda sv. Jozef Cafasso, kňaz

24.VI. štvrtok **Narodenie sv. Jána Krstiteľa - slávnosť**

25.VI. piatok sv. Maxim, biskup, sv. Viliam, opát

26.VI. sobota sv. Ján a Pavol, mučeníci

Mať pravdu

Umúdri sa! Prispôsob sa! Spamätaj sa! Daj si povedať! Upokoj sa! Podriadi sa! To je iba zopár každodenných rodičovských či všeobecných napomenutí alebo poučení, ktoré človek môže počuť a ktoré sa stávajú súčasťou akéhosi každodenného rituálu. Alebo: To je tak a nijako inak! Bude, ako som povedal ja! Prečo si nedáš povedať! Si tvrdohlavý ako somár! Nemôžeš mu to dokázať!

Takto by sme mohli vymenúvať a vymenúvať a naši by sme ešte nespočetné množstvo podobných perál. Prečo ich, hoci príliš súhrnne, uvádzam? Myslím si, že cítim potrebu postaviť sa na stranu tých, ktorým sú tieto slová alebo výčitky adresované. Prečo? Pravdepodobne preto, lebo aj vo mne existuje odpor voči tým, ktorí všetko vedia, ktorí sú múdrejší, ktorí všetko môžu, ktorí majú na všetko odpoveď. Ten, kto má vždy pravdu, možno v tom podstatnom pravdu nemá. Totiž v tom, kde sa treba zastaviť pred tajomstvom druhého. A môže ísť dokonca aj o vlastné deti! Mať pravdu nie je najväčšia prednosť. Väčšia a oveľa dôležitejšia je láska. Tam, kde poznanie nie je spojené s láskou a porozumením - tam každá pravda utrpí porážku a mení sa na odpor.

Mať totiž pravdu občas znamená aj vnucovať inému svoju vôľu, prejavovať moc, živiť svoje ego. Ak sa to stane, potom je pochopiteľný odpor tých, ktorí sa ocitnú pred takýmto dokazovaním či poučovaním alebo obviňovaním. „Mať vždy pravdu“ môže vylučovať priznanie, že v niečom predsa len nemáme pravdu. A tak, kto je starší, múdrejší, skúsenejší alebo vzdelanejší pomaly nadobúda presvedčenie, že má právo mať vždy pravdu. Preto je rozumné konštatovanie známeho anglického politika a spisovateľa Benjamina Disraeliho, že „jednou z najťažších vecí na svete je priznať sa, že nemáme pravdu“. Človek musí prejsť mnohými skúškami, vydržať veľké tlaky a ocitnúť sa v mnohých tzv. nevinných situáciách, aby pochopil, že to, čo spoznal, je jeho osobnou skúsenosťou a že to neplatí vždy a pre všetkých rovnako, a preto nemá právo nikomu vnucovať svoje videnie a svoje názory. Vnucovanie výlučne svojho obrazu a svojho pohľadu na svet iným je forma agresie, ktorá poukazuje na to, akí sme vlastne ešte nezrelí a nedospelí. To neznamená, že nie je potrebné predstavovať vlastné skúsenosti alebo pohľady na svet, ale je pri tom potrebné vážiť si iného a rešpektovať jeho neopakovateľnosť. „Ale mierne aj s rešpektovaním,“ hovorí sv. Peter. Znamená to, že čo hovoríme alebo tvrdíme, má vychádzať z lásky a nie z moci; z prijímania a nie z uplatňovania autority. Takýto človek bude musieť neraz priznať, že nemá pravdu a že skúsenosti mnohokrát získaval na základe pokusov a omylov.

Priznať si, že nemáme pravdu alebo že nemáme vždy pravdu, je vlastne lakmusovým papierom našej skutočnej ľudskosti a zrelosti. Je to o to ťažšie, ak človek dosiahol vyššie spoločenské postavenie, vedecké, politické alebo iné pozície, stal sa autoritou v tej alebo inej oblasti. Čím je na vyššom poste, tým ťažšie sa priznávajú omyly. Tak sa môže stať, že aj tie vysoké pozície, ktoré človek dosiahne alebo do ktorých sme boli menovaní, nás môžu

akosi „uisťovať“, že máme pravdu. Stačí fakt, že človek je akademik, riaditeľ alebo biskup, predseda politickej strany, kňaz, učiteľ, zamestnávateľ alebo otec či šéf podniku - a už má pravdu! Akoby mu funkcia poskytovala túto istotu!? Dosiahnuť, že si človek aj vtedy prizná, že nemá vždy pravdu, ako vraví Disraeli, „je najťažšia vec na svete“. A teda vôbec nie málo hodnotná. Ba čo viac! Preto sa mi myšlienky a strohé pripomienky, ktoré som uviedol v úvode tejto úvahy, ukazujú vlastne ako dobré znamenie. Lebo ak sú súčasťou nášho každodenného života, niečo musíme zmeniť. Ale to už posúďte sami. Nechcel by som mať za každú cenu, pravdu!

Anton Šuljič „Dobrý manažér“

Jednoducho byť pred tebou

*Dobrotivý Bože, Boh slobody,
neraz cítim, ako sa sústreďujem na seba,
ako na seba lipnem.
Pri všetkom, čo robím, sa pýtam,
či je to dosť dobré, čo z toho mám.
Keď sa modlím, myslím na tisíc vecí,
čo by bolo treba.
Chcel by som sa pri modlitbe jednoducho odpútať,
jednoducho byť pred tebou,
vnímať tvoju prítomnosť.
Chcel by som sa oslobodiť od túžby
všetko vzťahovať na seba, všetko posudzovať.
Nech som jednoducho tu, bez toho, a
by som premýšľal, ako som pokročil na ceste k tebe.
Chcel by som v modlitbe pred tebou zabudnúť na seba,
aby som počítal iba s tvojou prítomnosťou.
Viem však, aký som bezmocný.
Stále sa mi stavia do cesty moje ego,
ktoré všetko vzťahuje na seba,
ktoré všetko posudzuje, ktoré chce
všetkým, čo robí - čiže aj modlitbou -,
čosi dosiahnuť.
Preto ťa prosím o schopnosť
všetko, čo ma znepokojuje,
všetky moje posudzovacie myšlienky,
aj seba samého
zložiť pred tebou.
Tuším,
že takéto sebazabudnutie ma oslobodí.
Chcel by som jednoducho
byť pred tebou, byť v tebe,
aby sa jedinou skutočnosťou,
o ktorú ide,
stala tvoja láska.
Amen.*

_____ Anselm Grün OSB „Daruj mi široké srdce“ - modlitby

PREDSTAVENIE Pred niekoľkými rokmi uvádzala televízia cirkusové predstavenie, ktoré vyvrcholilo drezúrou bengálskych tigrov. Cvičiteľ vošiel do klietky, kde bolo niekoľko tigrov, aby predviedol nacvičené čísla. Dvere za ním sa zamkli. Reflektory boli namierené na klietku, televízne kamery sa pohybovali v blízkosti a obecenstvo napäto sledovalo, ako šikovne cvičiteľ ovláda tigrov, ktorí ho poslúchali na slovo. Uprostred predstavenia sa však stalo to najhoršie, čo sa len mohlo - zhasli sa svetlá! Dvadsať alebo tridsať dlhých strašených sekúnd bol cvičiteľ uväznený s tigrami. V tme tigre videli jeho, ale on nevidel ich. Bič a malá kuchynská stolička by za týchto okolností boli len veľmi biednou ochranou pred týmito šelmami. Ale cvičiteľ prežil - a keď sa svetlá opäť rozsvietili, pokojne dokončil predstavenie.

Po skončení sa ho v interview pýtali, aké pocity sa ho zmocňovali, keď si uvedomoval, že tigre ho vidia, ale on ich nevidí. Priznal, že v prvých sekundách ho od strachu zamrazilo na chrbte, ale vzápätí si uvedomil, že tigre nevedia, že on ich nevidí. Povedal: „*Kým sa svetlá rozsvietili, práskal som bičom a prihovárал sa im ako zvyčajne, aby nezistili, že ich nevidím tak dobre, ako ony mňa.*“

Táto príhoda je živým podobenstvom. V živote každého človeka sú situácie, keď máme strach. Sme akoby „potme v klietke s tigrami“. Niektorí sa musia takmer denne vyrovnávať s vnútornými problémami, ktoré ich môžu aj zničiť. Vtedy pamätajme na dve veci:

* Nedať najavo strach a nechcieť to hneď vzdať.

* Aj keď my Boha a jeho starostlivosť nevidíme, on nás vidí a je pripravený pomôcť nám.

*Hrdina nie je odvážnejší než ktokoľvek iný -
je len odvážny o päť minút dlhšie.*

Anonym

Lectio divina
Veľa odpustenia

Lk 7,36 - 8,3

³⁶Jeden z farizejov ho pozval k stolu. Vošiel teda do farizejovho domu a sadol si. ³⁷V tom meste žila istá hriešnica. Keď sa dozvedela, že stoluje v dome farizeja, priniesla alabastrovú nádobku s voňavým olejom. ³⁸S plačom pristúpila odzadu k jeho nohám, začala mu ich máčať slzami a utierať svojimi vlasmi. Božkávala mu nohy a natierala ich voňavým olejom. ³⁹Keď to videl farizej, ktorý ho pozval, povedal si: Keby to bol prorok, vedel by, čo je to za ženu, ktorá sa ho dotýka, vedel by, že je to hriešnica. ⁴⁰Ježiš mu povedal: Šimon, chcem ti niečo povedať. On mu odpovedal: Učiteľ, povedz. ⁴¹Istý veriteľ mal dvoch dlžníkov. Jeden mu dlhoval päťsto denárov, druhý päťdesiat. ⁴²Keď nemali z čoho vrátiť, obom im odpustil. Ktorý z nich ho bude mať radšej? ⁴³Myslím si, odpovedal Šimon, že ten, ktorému odpustil viac. Ježiš odpovedal: Správne si povedal. ⁴⁴Nato sa obrátil k žene a Šimonovi povedal: Vidíš túto ženu?

Vošiel som do tvojho domu a nedal si mi vodu na nohy, no táto žena mi slzami zmáčala nohy a svojimi vlasmi ich poutierala. ⁴⁵Nepobožkal si ma, ona však odvtedy, ako som vošiel, neprestala mi bozkávať nohy. ⁴⁶Hlavu si mi olejom nepotrel, zatiaľ čo ona mi natierala nohy voňavým olejom. ⁴⁷Preto ti hovorím: Odpúšťajú sa jej mnohé hriechy, lebo veľmi milovala. Komu sa málo odpúšťa, ten málo miluje. ⁴⁸A jej povedal: Odpúšťajú sa ti hriechy. ⁴⁹Vtedy tí, čo s ním stolovali, začali si hovoriť: Ktože je to, že aj hriechy odpúšťa? ⁵⁰On však povedal žene: Tvoja viera ťa zachránila. Choď v pokoji!

¹Potom chodil po mestách a dedinách, kázal a hlásal evanjelium o Božom kráľovstve a boli s ním Dvanásť ²i niektoré ženy, ktoré uzdravil od zlých duchov a chorôb. Boli to: Mária, zvaná Magdaléna, z ktorej vyšlo sedem démonov, ³potom Jana, manželka Herodesovho správcu Chúzu, ďalej Zuzana a mnohé iné, ktoré im pomáhali svojím majetkom.

Ďalšie čítania: 2Sam 12,7-10.13; Ž32,1-2.5.7.11; Ga2,16.19-21

1 ČÍTANIE:

Ježiš je pozvaný na večeru k farizejovi Šimonovi. V tom čase bohatí ľudia jedli tak, že ležali na odpočívadlách pri nízkych stoloch, s nohami smerom od stola.

Jedna žena, pravdepodobne prostitútko, umýva Ježišovi nohy svojimi slzami, suší ich svojimi vlasmi, bozkáva ich a potom ich maže vonnými masťami. A to bolo sociálne neprípustné. Šimon odsudzuje obidvoch, ale Ježiša odsudzuje ešte viac ako ženu, pretože Ježiš ju mohol zastaviť. Ježiš veľmi dobre vie, o čom Šimon rozmýšľa. Preto mu rozpovie podobenstvo o dvoch ľuďoch, ktorým boli odpustené dlhy, ktoré nemohli splatiť. Ježiš tak zdôrazňuje, že všetci hriešnici potrebujú odpustenie. Správanie ženy ukazuje úprimnosť jej kajúcnosti, jej vieru v Ježiša a jej lásku k nemu.

Lukáš potom obracia našu pozornosť na úlohu ženy v čase Ježišovho kňazského úradu, pričom vymenúva tri, ktoré cestovali s ním a s učeníkmi, kým on hlásal evanjelium. Tiež dodáva, že veľa žien podporovalo Ježišov kňazský úrad zo svojich vlastných zdrojov, pravdepodobne jedlom a peniazmi.

2 MEDITÁCIA:

Akým spôsobom sa Šimon mýli v úsudku o Ježišovi a žene?

Uvažujme o tom, aký vplyv mohlo mať toto stretnutie na Šimona, ostatných hostí a ženu. Čomu sa môžeme naučiť z tohto podobenstva?

Cítíme, že nám bolo odpustené za naše hriechy veľa alebo len máličko?

3 MODLITBA:

Chváľme Boha! Ak sa budeme kajať, Ježiš zotrie naše hriechy. Modlime sa veršami Ž 32. Prosme Ducha Svätého, aby nám pomohol porozumieť pravú podstatu milosti.

4 KONTEMPLÁCIA:

Rozjímajme nad Ježišovým utrpením za nás a nad Božím darom odpustenia. Uvažujme, čo znamená žiť pre Boha a nie pre seba samých.

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku